

פרשת פנחס

הפירצה והגזירה

סלוע דע וערזלו ול הנוהכ, ונהכה רזעלא ון סחנפל ומש ררבתני 'ה תחטבהב הליחתמ סחנפ **פרשת** רבד האר רזעלא ון סחנפ. "**סלוע תנוהכ תירב וירחא וערזלו ול התיהו**" בעקבות שקנא קנאת ה'. שאף אחד לא ראה, הוא ראה שנפרצה חומה קדושה מאוד שנקראת 'קדושת העם'. הוא ראה שהעם הולך לכיוון לא טוב, בכיוון בנות מואב ובעקבות כך נוצרה פרצה בקדושת העם. כיון שנפרצה הקדושה, נגזרה גזרה קשה מאוד ובתוך כמה דקות נפלו עשרים וארבע אלף מהעם. פנחס היה האיש שעמד בפרץ לבלום את הגזירה.

סחנפ רמולכ, ונוק סע 'תולילפ' השע סחנפש ארמגה הריבסמ. "**הפגמה רצעתו ללפיו סחניפ דומעיו**" כביכול התדיין עם הקדוש ברוך הוא. הוא חבט אותם על הקרקע וטען לה' - 'רבונו של עולם, זה הגיוני שבגלל אנשים כאלה, שעושים מעשה כזה, יבוא אסון כל כך כבד על העם?' הוא כביכול בא לה' יתברך בדברי ביקורת, כלומר ה' אתה רחום וחנון, זה לא צריך להיות כך, אפילו שזאת לא הדרך לדבר עם ה', ה' אהב את דבריו. מנקודת המבט של ה' יתברך, פנחס על ידי מעשיו, עורר את מידת הרחמים על עם ישראל, אבל מנקודת המבט של פנחס, המעשה היה מעשה של דין. הוא ראה שהעם צריך גדר, הוא ראה שעם ישראל לא צריך להיות קשור ל'בחינות' האלה, לכן הוא הכניס פחד בעם, העם הרגיש שמי שיתקרב לדברים האלה יקבל 'טיפול' כמו של זמרי. זה הכניס בעם פחד נורא, זה מה שעורר את העם.

